

CESTA

IV.

SEDMI KOSTELŮ

Motto: „Já jsem cesta, pravda a život.“ (Jan 14, 6)

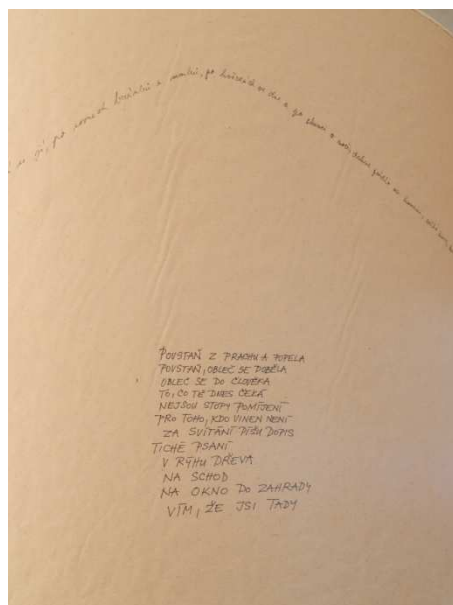
CESTA SEDMI KOSTELŮ

Na počátku byla vidina otevřených kostelů. Cesta sedmi kostelů má za cíl otevírat dveře dlouhodobě uzavřených kostelů. Dalším souběžným cílem je předávat české kulturní a duchovní dědictví. S každým vstupem do opuštěného kostela si připomínáme naše předky, historii místa, české světce a základní pravdy víry. Letos již zakončujeme čtvrtý ročník putování a máme za sebou dvacet osm poutí, z nichž každá byla něčím obohacující, překvapivá, radostná a posilující. Mnoho poutí bylo bohatých na počet poutníků a účastníků, mnoho jich bylo naopak chudých a obyčejných, šla nás malá skupinka. Přesto byly všechny přijaté kladně a ze strany obyvatel místa podpůrně. Ustálil se dobrý zvyk, že se putuje několik kilometrů dlouhá pout', při příchodu ke kostelu se rozezní zvon, poutníky přivítá většinou pan starosta nebo paní starostka, připomene se nějaká historická nebo místní zajímavost a slaví se mše svatá.

Důležitým místem, které jsme objevili při našem putování, je klášter v Zásmukách. Vstoupili jsme do něj letos již potřetí a vnímáme, jak se každým rokem prohlubuje a sílí spolupráce s místními občany, vedením města, s pedagogy a žáky ZŠ Zásmuky, ale i skauty, kteří do kláštera jezdí již několik desítek let. Jsou to skauti z Prahy ze skautského střediska Blaník, a my můžeme jen žasnout, jak se významně a aktivně podílejí na obnově kláštera. Letos poprvé se k nám také přidali středoškoláci z gymnázia Petra Bezruče z Frýdku-Místku a vysokoškolští studenti a pedagogové z Katedry výtvarné výchovy Vysoké školy pedagogické v Českých Budějovicích. Společně jsme v rámci Cesty sedmi kostelů vstoupili do kláštera v únoru, kdy zde byla instalována výstava na téma Dopis nevinnému. Ten den zde ještě vystavoval svou putovní výstavu Ústav pro studium totalitních režimů s názvem Diktatura versus naděje. Své výtvarné práce také představili žáci všech tříd ZŠ v Zásmukách a žáci ZUŠ Sedlčany. Celý den byl klášter otevřen veřejnosti, což využilo kolem tří set návštěvníků.

Zajímavým pokračováním bylo letní výtvarné sympózium, které proběhlo předposlední týden v červnu a kterého se zúčastnilo třicet studentů a pedagogů. Na tvořící umělce se mohli chodit dívat žáci místní základní školy i široká veřejnost. Na závěr týdne proběhla vernisáž výstavy vytvořených děl a instalací, které si zájemci mohli prohlížet po celé prázdniny.

Cesta sedmi kostelů pokračuje...

13. 12. 2014 Horní Kruty
kostel sv. Václava
1. téma: Blahoslavení chudí v duchu

kostelník –
varhaník –
zvoník –
patroni – rodina Drahokoupilova

PUTOVÁNÍ S RORÁTY DO HORNÍCH KRUT

Hodiny na kouřimské zvonici odbíjely šestou, když jsme se postupně scházeli k cestě do Horních Krut, kde náš Svatoštěpánský chrámový sbor měl zazpívat staročeské rorátní zpěvy při mši svaté.

Na tuto cestu jsme se vydali v sobotu 13. prosince v rámci projektu Cesty sedmi kostelů na pozvání pana faráře z Uhlířských Janovic P. Kamila Vrzala. Byla to již několikátá účast našeho sboru podporující tento smysluplný a krásný projekt.

Ke kostelu sv. Václava v Horních Krutech jsme dorazili krátce po půl sedmé. Když jsme vstupovali do temného kostela, všude kolem nás panovalo hluboké ranní ticho, narušované pouze hovorem přítomných poutníků i nás samotných. Pro mnohé z nás to bylo první setkání s tímto památným kostelem, který postupně zaplavovalo světlo z rozsvícených svíček i luceren přicházejících poutníků. Byla to ta pravá atmosféra, kterou při rorátních mších adventního času prožívali naši předci v časech dávno minulých, kdy víra, vzájemná pospolitost, úcta a láska k domovu byly přirozenou součástí lidského života. Pravdivost těchto hodnot jsme si silně uvědomovali při zpěvu samotných rorátů i ze slov otce Kamila, která zazněla z jeho promluvy při společném slavení mše svaté. Nadějí a pevnou vírou, že láska a pravda zvítězí nad lží a nenávistí a světlo nad temnotou, nás naplnilo i postupně sílící světlo probouzejícího se nového dne, pronikající okny chrámu.

Po skončení rorátní mše svaté jsme byli všichni pozváni otcem Kamilem, paní Jájou Trojanovou a patrony Cesty rodinou Drahokoupilových na příjemné, společné posezení spojené s pohoštěním. Při zpáteční cestě do našich domovů jsme byli pak všichni naplněni radostí, že jsme i my mohli přispět k této krásné pouti.

Michal Vevera, člen Svatoštěpánského sboru v Kouřimi

21. 2. 2015 Zásmuky
kostel Stigmatizace sv. Františka
2. téma: Blahoslavení plačící

správce – Marek Vachule
varhaník – Jaroslav Morávek
zvoník –
patroni – rodina Vachulova

S VDĚČNOSTÍ ZA POZVÁNÍ NA POUŤ DO ZÁSMUCKÉHO KLÁŠTERA

V sobotu 21. února 2015 jsme přijali pozvání jako „přespolní poutníci“ zúčastnit se poutě do zasmuckého kláštera, která je součástí Cesty sedmi kostelů.

Krátce po poledni jsme se sešli se skupinou poutníků v drahobudickém kostele Nejsvětější Trojice. I přes to, že se interiér kostela v současnosti opravuje, je snahou místních farníků společné setkávání při pořádání pravidelných akcí. Přivítal nás P. Kamil a seznámil s programem a cílem putování. Počasí nám přálo. Bylo slunečné a mrazivé odpoledne. Společné putování bylo naplněno tichem, modlitbou, ale také sdílením a rozmlouváním těch, kteří se znali, i těch, kteří se setkali poprvé. Jednotlivá zastavení provázel P. Kamil zamyšlením nad úryvky z Písma. Připodobněním k Ježíšově křížové cestě bylo nesení kříže, ve kterém se někteří poutníci střídali po cestě do zasmuckého kláštera.

U vchodu kláštera nás za pořadatele projektu „Dopis nevinnému“ seznámila paní Jája Trojanová s programem, který byl pro účastníky připraven.

V ambitech klášterních zdí, z minulého režimu ještě poznamenaných, jsme zhlédli zajímavou výstavu děl žáků zdejší základní školy, žáků základní umělecké školy Sedlčany a studentů i pedagogů katedry výtvarné výchovy Pedagogické fakulty JU z Českých Budějovic. Snahou projektu Dopis nevinnému bylo vystihnout a znázornit stinné stránky české historie. Pojetí tématu bylo pro studenty obtížné, zejména pro ty nejmladší. Bylo zajímavé sledovat, jak jednotliví studenti toto téma zpracovali. Jistě se nad ním pod vedením svých pedagogů delší dobu zamýšleli a rozmlouvali o něm. Zajímavé bylo, že žáci základních škol vyjadřovali ve svých dílech spíše naději, lásku, radost. Jakoby „nevinného“ chtěli potěšit po příkořích, kterých se mu dostalo. Naopak díla studentů vysoké školy vyjadřovala pocity smutku, beznaděje, tísně, snahu vcítit se do toho, kdo byl nevinně odsouzen. Vystavená díla nás vedla k zamyšlení: Co asi prožívá ten, kdo je nevinně odsouzen? Za koho nese vinu? Jak své odsouzení přijímá? Jak hledí na ty, kdo ho odsoudili? Na ty, jež ho ponižují a působí mu utrpení? Může mít jeho odsouzení nějaký pozitivní význam? Pro mne? Pro tebe? Pro společnost? Co bych já, na místě tvůrců výstavy, napsal nevinnému? Oslovující byl i tancem vyjádřený projev prožívání daného tématu.

Po zhlédnutí výstavy jsme byli pořadateli vyzváni k symbolickému gestu nalepení připravených úlomků barevných dlaždic do míst, kde dříve býval vchod do kostela Stigmatizace sv. Františka. Každý účastník si mohl vybrat jeden i více střepů dlaždic a nalepit je na libovolné místo. Vchod, kterým původně chodili františkánští mniši do kostela, nechali později lidé v období komunistického režimu zazdít. V místech zazděných dveří nyní vzniká mozaika cesty, na které jsou zanechány „stopy“ těch, kteří v místech kláštera pobývali. Každý z nás takto podobně zanechává své stopy na místech, kde se nalézá. Jaké stopy asi zanecháváme my? Nejen na určitých místech, ale také v lidských srdcích? Přes sakristii jsme vešli do kostela. Zpozorovali jsme, že v místech zazděných dveří z druhé strany je umístěna socha piety (zobrazení Panny Marie na klíně s tělem Krista po jeho snětí z kříže). Setrvali jsme v tichu na tom místě a naslouchali. Z druhé strany za zdí k nám však doléhaly hlasy. Hlasy těch, kteří „zanechávali na mozaice svou stopu“. Psali dopis nevinnému.

V souvislosti s tímto nemůžeme opomenout zmínit, jak na nás objekt kláštera působil. Někteří z nás jej znají již z dob po listopadu 1989. Mohli tedy posuzovat více. Stopa, kterou zde zanechali svým působením bratři františkáni, je zde i přes vliv času a různých režimů znatelná. Oko potěší krásná výzdoba kostela, ale stopa duchovního odkazu je nezměrná.

Vedle dosud znatelné stopy protektorátního režimu jsou zde vepsané velmi výrazné stopy devastace totalitního komunistického režimu. Po jeho ukončení byl klášter ve velmi špatném stavu. Velikým úsilím zasmuckého faráře P. Václava Nekolného a dalších horlivých lidí byl objekt postupně obnovován. S P. Václavem jsme měli možnost se před poutí krátce setkat na faře a naslouchat vyprávění o životní cestě tohoto velmi vzácného člověka. Jak rád by se společně s námi této pouti zúčastnil. Touto cestou ho alespoň moc zdravíme a vyprošujeme Boží požehnání. I dnes svou činností tento objekt ožívají jednotlivci i skupiny dobrovolníků, ať již jsou to skauti, ministrantské skupiny a mnozí jiní. Každý zde zanechává svou stopu.

Po milém pohoštění a společném sdílení v prostorách refektáře kláštera následovalo zajímavé vyprávění P. Jana Maria Vianneye Dohnala (OFM) o františkánském řádu a životě františkánů v současnosti i v dřívějších dobách. Nejdůležitějším bodem poutě bylo společné slavení mše svaté ve vymrzlém kostele, kterou na počest a z úcty k životu i stopě, kterou zde bratři františkáni zanechali, sloužili kněží ve starobylých barokních ornátech.

Společné putování, nyní již v užším kruhu poutníků a spolupracovníků kněží, bylo zakončeno pozváním na večeři a vzájemným sdílením zážitků. I toto v nás zanechalo svou stopu.

Ze srdce děkujeme všem za milé pozvání a společné putování.

Zuzana Semerádová

MENE TEKEL – MEZINÁRODNÍ PROJEKT PROTI TOTALITĚ

Dne 1. března 2015 ve 14 hodin se završil 9. ročník tradičního festivalu Mene Tekel ekumenickou bohoslužbou za popravené, umučené a zemřelé politické vězně, která se konala v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Během ní byly čteny dopisy dětí jejich vězněným rodičům.

Bohoslužbu sloužil kardinál Dominik Duka OP společně se synodním seniorem Českobratrské církve evangelické Joelem Rumlem, patriarchou Církve československé husitské Tomášem Buttou, biskupem Jednoty bratrské Janem Klasem a biskupem Slezské církve evangelické Janem Waclawkem. Kázání přednesl prof. Petr Piřha.

Projekt Mene Tekel stejně tak jako projekty Paměť, Zapomnění, Stopy totality, vznikl jako reakce na nezájem společnosti o osud politických vězňů, na absenci výuky o období před rokem 1989 ve školském systému. Většina lidí pomalu zapomíná na politické procesy, rodiny vystavené perzekuci, pronásledování, diskriminaci, krádeže rodových majetků, násilně odloučené děti od rodičů, zpretrhání společenských vazeb, popírání lidských práv.

V tomto duchu připomínání jsme vstoupili do zámuckého kláštera s Cestou sedmi kostelů, kde jsme mohli spatřit uměleckou reflexi na výše popsaná témata s tématem Dopis nevinnému. Výstava Diktatura versus naděje poskytovala objektivní pohled historiků na perzekuci církve v letech 1948 až 1989. Tato výstava trvá do konce března. Je možné ji navštívit každou středu od 14:00 do 16:00 nebo každou sobotu od 9:00 do 11:00.

S výstavami Dopis nevinnému a Diktatura versus naděje jsme připojeni k festivalu Mene Tekel, který je varováním v dnešním neklidném světě - pamatujme, vzpomeňme a nezapomeňme na svou minulost a na historii naší země.

Jája Trojanová

28. 3. 2015 Žišov
kostel sv. Mikuláše
3. téma: Blahoslavení tiší

kostelník – Josef Procházka
varhaník – Marie Kočová
zvoník – Josef Hrabánek
patroni – rodina Procházkova

PŘÍBĚH POUTĚ DO ŽÍŠOVA

„Mám-li druhému důkladně odpovědět na otázku, kdo jsem, potřebuji mu vyprávět svůj příběh svou minulost. Každý osobní příběh je součástí širšího kontextu, mnoha vrstev minulosti a samozřejmě jednu je těžké pochopit bez druhé. Minulost, naše osobní minulost i hlubší vrstvy minulosti, které se do našich příběhů promítají a ovlivnily je, mohou být zdrojem hrdosti, inspirace, poučení, ale také pramenem traumat, krajinou nezhojených jizev, zbrázděnou vlekoucí se zátěží a nesmířených dluhů.“

Těmito slovy P. Tomáše Halíka bych vyjádřil myšlenku poutě Cesty sedmi kostelů, která v sobotu 28. března 2015 zamířila do malebného kostela sv. Mikuláše v Žíšově. Výjimečné bylo, že nás navštívil kardinál Miloslav Vlk a účastnil se vyprávění příběhů naší seniorské generace. Velmi se mi líbil jeho přístup. Povzbudil nás ve vyprávění příběhů, zvláště příběhů naší víry. Naše vyprávění se neslo v duchu vzpomínek na lidi, které jsme měli rádi, ale i na neklidnou dobu konce války, kterou jsme zažili. Pan kardinál Miloslav je člověk naší generace, zná dobu a atmosféru, v které jsme vyrůstali, ví, co bylo a je našimi radostmi, těžkostmi i bolestmi. Chci mu proto poděkovat, že sloužil mši za všechny občany vesničky Žíšov a v tom týdnu za tragicky zesnulého Martina Kuřete.

Bylo to velmi příjemné setkání nás všech. Pout' začala v 8 h ráno u kostela sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích a byla provázena tématem „Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví“. Do Žíšova doputovali lidé z Janovic i ze vzdálenějšího okolí. Zavítala mezi nás také paní starostka Jana Semerádová. Milé bylo setkání pana kardinála Miloslava s rodinou Hrubých z Morán, s kterou se zná ještě z dob, kdy jako kněz působil na Šumavě. Před mší svatou, která byla sloužena v 10 h, proběhlo již zmíněné vzpomínkové pásmo Pátečníků, tedy těch, kdo se jednou za čtrnáct dnů schází s panem farářem a Jájou Trojanovou v Komunitním centru sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích.

Jako poděkování za milou návštěvu jsme panu kardinálovi Miloslavovi předali kytici a čerstvě upletený košík s plody našich zahrádek. A možná jsme tak vyjádřili, že církev je společenstvím osob a není jen „organizací“, nýbrž spíše organizmem, který je propleten našimi příběhy, a který má v sobě život.

**8. 5. 2015 Hodkov
kostel sv. Václava**

4. téma: Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti

kostelník –
varhaník – vždy někdo pozvaný
zvoník –
patroni – rodina Houdova

OTEVŘÍT KOSTELY LIDEM

Několik desítek kostelů farář obsluhuje nejenom v pohraničních oblastech, ale i v méně nábožensky založených územích uvnitř republiky, kde došlo v posledních 20 letech ke slučování farností. Je vůbec při takovém rozsahu spravovaného území v lidských silách udržet kostely v povědomí místních obyvatel? V Uhlířských Janovicích už čtvrtým rokem dokazují, že to možné je.

Cesta vlakem z Prahy do Posázaví je poutí sama o sobě. Koleje místní lokálky se pomalu a neochotně klikatí mezi lány zlatavých polí, hlubokými lesy a skalními útvary, až dorazí k prvním kopečkům Vysočiny u obce Zbraslavice. Z té se tentokrát vyrazí na další z Cesty sedmi kostelů. Popravdě řečeno, poutník zvenčí přijíždí v lehkém napětí, co se bude odehrávat. Název jakoby odkazovat na známý román Sedmikostelí, samotné číslo sedm je pak navýsost mystické. Vysvětlení názvu cyklu poutí je však velmi prozaické. Každý ročník cesty má nějaké téma, tím prvním bylo sedm dní stvoření a každá pouť byla tematicky zaměřena na jeden den. Počet sedmi poutí se nakonec ukázal z nejrůznějších důvodů natolik praktický, že si jej organizátoři ponechali i do dalších let – byť by bylo tématem třeba desatero.

Myšlenka cesty do kostelů, ve kterých se pravidelně neslouží bohoslužby a jsou po většinu roku zavřené, napadla před čtyřmi lety P. Kamila Vrzala při přebírání uhlířskojanovické farnosti. „Mám tu ve farnosti na starost 19 kostelů, dvacátý pak obsluhuji in spiritualibus, tedy jen po duchovní stránce, protože organizačně náleží ke kolínské farnosti,“ přibližuje mi klidným hlasem kněz svůj ne zcela snadný úkol, se kterým mu pomáhá zásmucký výpomocný duchovní P. Nekolný a v Uhlířských Janovicích novokněz P. Tomáš Kábele. „V šesti kostelech sloužíme bohoslužby pravidelně, v ostatních bych chtěl alespoň jednou do roka. Když už ale v těchto kostelech sloužíme, rád bych také v co největší míře zapojil i místní lidi, pozval je k návštěvě do kostela, ve kterém byli naposledy třeba před padesáti lety,“ přibližuje mi tmavovlasý kněz svou ideu, jak obnovovat vztah místních lidí k tradici, kultuře a náboženství, který násilně zpretrhal totalitní komunistický režim.

K prvotnímu nápadu se přidalo několik spolupracovníků z Komunitního centra sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích. „Scházím se v centru s aktivními seniory, tak nás napadlo, že bychom jim mohli nabídnout i tuto aktivitu,“ říká mi Jája Trojanová, která Cestě sedmi kostelů dodala potřebné organizační zázemí. Cesta sedmi kostelů je určena především místním lidem, aby poznali i další kostely ze své farnosti. Doprovodný program je pak takový, jaký si ho kde udělají. Třeba v bývalém františkánském klášteře v Zásmukách se posledně sešlo kolem tří stovek poutníků, umělci v prostore kláštera instalovali svá díla a skauti pomohli se zajištěním akce. „Vloni na pouť do Sudějova přijel i kardinál Duka, který celou cestu absolvoval pěšky s ostatními poutníky,“ poukazuje paní Jája na skutečnost, že se jejich aktivita dočkala ocenění i z nejvyšších míst, stejně jako divadelnímu projektu Kořeny a křídla svaté Ludmily, který vznikl v rámci Cesty sedmi kostelů, a nyní se o něj zajímá i ministerstvo školství jako o potenciální vzdělávací program.

V letošním ročníku už čtvrtá pouť (po „rorátní“ pouti do Horních Krut, Zásmuk a Žišova) vede do Hodkova ke kostelíku sv. Václava. Asi pětikilometrový pochod několikrát po cestě zastaví, jednou P. Kamil přibližuje historii místa a myšlenku Cesty sedmi kostelů, jindy ke hře, kterou na mariánské téma připravila rodina Houdova, jež se také ujala patronátu nad cestou. Pomodlíme se také otčenáš, vzájemně se představíme a ke konci cesty neseme kříž, který P. Kamil zhotovil ze starých trámů, jež zůstaly ze staré barokní fary v Uhlířských Janovicích, kterou nahradilo nově vybudované Komunitní centrum sv. Jiljí. U kostela sv.

Václava se k nám připojuje početná skupinka seniorů a místních obyvatel, mše v malém kostelíku se tak účastní na šest desítek lidí. Páter Kamil káže o lidské tělesnosti, přítomnosti Boha a tématu letošního ročníku, - kterým je Panna Maria. Symbolika a duchovní hloubka pouti je až uhrančivá.

O mystice cesty sedmi kostelů by se dalo popsat několik stránek papíru. Její hloubku ale stejně nebude možné zprostředkovat. Lépe, když si ji každý zažije sám – v červenci se bude putovat do Sudějova.

Josef Nerušil

**25. 7. 2015 Sudějov
poutní kostel sv. Anny
5. téma: Blahoslavení milosrdní**

kostelník –
varhaník – Václav Jozek
zvoník – P. Jaroslav, P. Kamil
patroni – poutníci

KŘÍŽ PRO POUTNÍ MÍSTO SV. ANNY

Jak chladná voda znavené duši je dobrá zpráva z daleké země (Př. 25,25).

Stalo se mi ctí a velkou výzvou vytvořit plastiku pro sudějovskou kapličku se studánkou. Od pátera Kamila jsem dostala plnou důvěru (za což jsem mu velmi vděčná a cítím k němu za jeho otevřenost, za jeho přístup opravdu úctu) a text modlitby, která se pronáší při požehnání vody v obřadu křtu.

Od počátku mi bylo jasné, že hlavním tématem je a bude VODA. Voda jako symbol, symbol života, obmytí, očisty, uzdravení, životodárné síly i síly živlu. Chtěla jsem, aby plastika volně navázala na paravan „Kniha knih“ umístěný na faře, aby s ním korespondovala a pokračovala tak CESTA...cesta v symbolické rovině - odvaha vyjít, cesta jako proces, jako průběh, jako smysl v protikladu s ustrnutím na místě, jako cesta sedmikostelí... Rozhodla jsem se tedy, že vytvořím kříž z jednotlivých kachlí čtvercového formátu, styl i formu zachovám stejnou jako na paravanu. Nad textem promluvy jsem pak vybírala části k ztvárnění. Kladla jsem je intuitivně jako vrstvení zkušenosti zespoda vzhůru, zpět do středu a poté doleva a doprava. Probodené srdce, oběť, kterou si neumíme ani představit, obrovské drama opuštění a bolesti jsem umístila do středu, kde se protínají obě břevna, doleva pak cestu poznávání, učení a požehnání, doprava pak cestu „nového“ člověka (vše co je špatné a staré je obmyto, může dávat dál, obraz boží se v něm odráží).

Vím, že je mé pojetí pro mnohé netradiční svým zpracováním, možná i těžko pochopitelné, možná i nepřijímané s radostí. Chtěla jsem zachovat klasickou formu kříže, ale také nechat prostor pro každého, kdo přichází, prostor k objevům, k hledání utajené symboliky, k reflexi vlastních pocitů, zkušeností a svých osobních nesených křížů. Nic není černobílé, mnohé si člověk musí objevit sám, právě proto, že jsme tak rozmanití, rozdílní, každý je originálem, symboly nesou pro každého jeho vlastní obsahy, jeho vlastní interpretace... I Ježíš mluvil ke svým posluchačům v podobenstvích, která ponechávají prostor, mají mnoho vrstev a rozeznávají různé struny našich nití. A tak jsem chtěla nechat každému prostor zastavit se, v nově opravené kapličce na chvíli si sednout, dívat se, přemítat a objevovat si pro sebe to své.

Lenka Feldsteinová

6. 9. 2015 Dolní Chvatliny
kostel sv. Petra a Pavla
6. téma: Blahoslavení čistého srdce

kostelník – Valerie Řezníčková
varhaník – MUDr. Jaroslav Morávek
zvoník – Daniel Řezníček
patroni – rodina Řezníčkova

CESTA DO DOLNÍCH CHVATLIN

Počasí v neděli 6. září sice zrovna dvakrát nelákalo k toulkám po okolí, avšak rozhodně nás neodradilo, abychom se zúčastnili dalšího putování ze Zásmuk v rámci Cesty sedmi kostelů. Tentokrát do Dolních Chvatlin, kde se konalo posvícení spojené s návštěvou kostela sv. Petra a Pavla.

A proč jsme se rozhodli zúčastnit se? Kdo někdy projížděl Dolními Chvatlinami, jistě si nemohl nepovšimnout krásného, tak trochu zastrčeného, avšak tajemně působícího kostela. A nyní se nám přímo naskytla ona úžasná příležitost podívat se dovnitř, dozvědět se víc a také nasát atmosféru dolnochvatlinského posvícení! Bylo překvapující, že se nás před zásmuckým klášterem sešlo jen pět: pan P. Kamil Vrzal s paní Jájou Trojanovou a my (já, můj manžel Vítek a náš dvouměsíční synek Vendelín Jan). Nezdrceni touto skutečností jsme se neohroženě vydali vpřed.

Cestou do Horních Chvatlin sice lilo a foukal silný vítr, leč pochod nám zpříjemňoval sběr planého ovoce u cesty a paní Jája vytrvale dozdobující svou již předem natrhanou kytici lučným kvítím. V Horních Chvatlinách jsme se spolu se sympatickou rodinou Kuchařových, která nám rovněž pověděla něco málo o této obci, pomodlili u nově opraveného křížku (ke kterému se váže legenda dvou milenců a nešťastné lásky) z červeného pískovce a zrovna tak u pěkně opravené nedávno vysvěcené zvoničky... Chvilé kochání a pak už cesta z kopce do Dolních Chvatlin.

Dolní Chvatliny ožívaly. Před kostelem už čekali natěšení lidé a všichni jsme byli mile přivítáni. Slovo úvodem si vzala paní Řezníčková, která měla slavnostní den na starost. Rovněž jsme se seznámili se vzácnou návštěvou - biskupem Mons. Karlem Herbstem, který přijel kostelík sv. Petra a Pavla též navštívit. Následoval přesun dovnitř, kde proběhl výklad historie od paní Řezníčkové. Poté bylo možno si prohlédnout jak vnitřní, tak i vnější prostory kostela, včetně kůru s varhanami.

Moc se mi líbila hra „O šachové princezně“ v ochotnickém podání všech tří dětí a manžela paní Řezníčkové. Ta měla ztvárnit legendu vážící se k erbu, vytesaném na náhrobním kameni v zadní části kostela. Nejvíce mne zaujalo, že kostel má čtyři základní kameny a že původně neměl žádného místního faráře, takže farář musel do kostela dojíždět. Před mší sv. nás mile pozdravil pan biskup, který nejen velmi vtipně vyprávěl, ale také nám připomněl, že kostel utváříme my, a že záleží na nás, jak často je otevírán.

Pak se konala mše svatá a po ní koncert místního pěveckého sboru s hudebním doprovodem. Po celou tu dobu panovala uvnitř kostela kouzelná atmosféra. Zastoupení lidí bylo různé - od těch nejmenších, co zatím jen pozorují svět, až po ty nejstarší, pamětníky.

Koncertem posvícení však končit nemělo - den se měl ještě završit příjemnou činností - povídáním, vzpomínáním a pojídáním koláčů na místní faře. (To jsme my bohužel nestihli, neb se naše dítě začalo dožadovat cesty domů).

Na závěr bych dodala, že většinou neznámá a opomenutá místa oplývají největším kouzlem a že je škoda, že o nich ví tak málo lidí. Bylo vidět, že dolnochvatlínští obyvatelé jsou na svůj kostel hrdí, ač je jistě trápí jeho současný stav a nepohrdli by jeho rekonstrukcí.

Těším se na další putování v rámci Cesty sedmi kostelů.

Ivana, Vítek a Vendelín Jan Strnadovi

18.10 2015 Skvrňov

kostel sv. Havla

7. téma: Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost

kostelník –

varhaník – Jirka Hejduk

zvoník – pan Zadražil a pan Kytka

patroni – rodina Knížáková

POSTŘEH Z POUTĚ

To byl krásný den, když jsme se z Vavřince vydali na pouť ke svatému Havlu do Skvrňova. Bylo nás, myslím, třináct, nepotřebovali jsme korouhve ani křížek, ačkoli kříž na nás v závěru cesty čekal. Neděle je den Páně, proto jsem si na cestu vzal nablýskané polobotky, ale teprve ve chvíli, kdy se odbočilo na polní blátivou cestu, zapochyboval jsem o dobré volbě. Paní starostka, která uklidila před poutí kostel, nás ale dovnitř pustila a ještě k tomu přidala horký čaj a pohoštění pro poutníky. Měl jsem dobrý pocit z toho, že se vždy najde hrstka statečných, kteří nenechají jít o. Kamila samotného, naopak. I dvě malé statečné děti, chlapeček a holčička, šly se svým tatínkem, a na nic si nestěžovaly. Skvrňov nás vítal zvoněním zvonu, který je památný a neví se přesně, odkud se vlastně do Skvrňova dostal. Na kostelní vývěsce o tom bylo celé pojednání. Skvrňovský kostel je románský, velmi vzácná starobylá stavba. Je potěšující, že i domácí si uvědomují, jak významná památka je uprostřed jejich obce a zdá se, že je poslední dobou kostel více přitahuje. Za to patří dík i P. Kamilovi, že se i v tomto kostele občas objeví, aby připomínal, že Pán Ježíš přichází do společenství těch, kteří se chtějí z jeho blízkosti těšit. I ta výzva – pojďme na pouť, je inspirativní. Vzhůru do Boží přírody, vydejme se na cestu, abychom nemuseli mnoho času prožít u televize. Žehnám všem, kteří šli s námi, i těm, kteří se vydají příště!

biskup Mons. Karel Herbst

CESTA SEDMI KOSTELŮ POKRAČUJE ...

UVNITŘ A VNĚ

Motto: „Srdce jediného člověka je tak veselé, že je s to obsáhnout bolest všech lidí.“

sv. František

Idea projektu: V projektu Zásmuky 2015/16 UVNITŘ A VNĚ bychom se rádi věnovali vnitřnímu světu lidí žijících v Československu v druhé polovině 20. století. Co lidi v té době naplňovalo, jak prožívali duchovní, kulturní a společenský život? Jaké je to dnes? Konkrétně v klášteře byl ve 20. století lágř i ubytovna pro sociálně slabé, pak byl opuštěn. Souviselo to s duchovním a kulturním úpadkem té doby? Nyní se díky komunitní rekonstrukci navrací do kláštera život. Souvisí to s našimi dnešními prožitky a potřebami?

Organizace projektu: Jelikož má budova kláštera výjimečnou historii a atmosféru, přitahuje umělce a studenty různých zaměření. V klášteře proběhlo již několik ročníků výtvarných projektů na téma Co je za tou zdí? nebo Dopis nevinnému. Programu se účastní žáci základních a středních škol se svými pedagogy, studenti Katedry výtvarné výchovy Jihočeské univerzity z Českých Budějovic a jednotliví profesionální umělci. Vedle sebe vystavují žáci základní školy spolu s profesionály. Projekt loni završil Ústav pro studium totalitních režimů svou výstavou Diktatura versus naděje, letos bude instalována výstava s názvem Stopy totality. Loni při vernisáži studenti sehráli představení TVÁŘe Václava Havla. Při únorové vernisáži bylo přítomno kolem tří set návštěvníků.

Vize projektu: Cílem naší činnosti je tvořivě zdokumentovat střípky totalitní minulosti našeho národa. Chtěli bychom též prožívat a reflektovat současný stav společnosti (kláštera) a zasadit se o to, aby byl klášter předán dalším generacím v lepším stavu, než v jakém jsme ho dostali my. V České republice chátá mnoho památek. Rádi bychom, aby námi pořádané projekty podpořily přerod jednoho konkrétního místa a tím inspirovaly další k větší péči o naše dědictví.

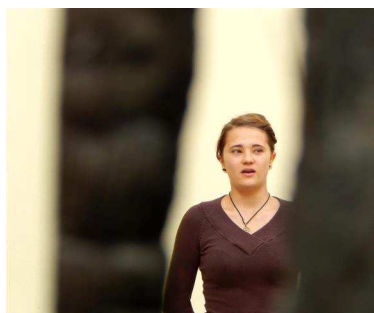

Konkrétní činnosti: - Tvorba:

- a) Duše uvnitř a stav mé duše navenek - jako člověk mám své nitro, kde se něco odehrává, co musím nejdřív přijmout, zpracovat a pro sebe si pojmenovat, následně VYSLOVIT - vyslovit to, co vede ven skrze slova jako cesta dál k druhým – sdílení.
- b) Plány - každý z nás má nějaký sen, přání, vlastní mentální cestu - zkusme ji popsat, vyslovit, postupně realizovat.
- c) Kostel, škola, klášter, skauti, divadlo, národ... - každé prostředí má své "uvnitř" a "vně". Je lehké předat aspoň část z toho, co prožíváme? Jak na to?
- e) Za totality byla naše zem obehnaná ostnatým drátem - desítky tisíc lidí emigrovaly do zahraničí, jejich příběhy nebyly jednoduché, zpracujme nějaké.
- f) Za totality zůstávali lidé uvnitř Československa - jak prožívali kulturní, společenský a duchovní život v totalitě?
- f) Migranti - Kdo je uvnitř a kdo je vně? Stěhování národů - zpracování historických vln migrace.

Všechny body je možné zpracovat - výtvarně, tanečně, literárně-dramaticky, hudebně i jinak.

Modlitba Cesty sedmi kostelů

Bože, na Cestě sedmi kostelů
si připomínáme místa zapomenutá, opuštěná,
zatížená našimi lidskými křivdami.

Vyslyš, prosíme, naše prosby
za růst naší víry, pravdy a lásky
a stůj při nás, abychom Tě nepřestali chválit
a vždy Ti sloužili s čistým srdcem,
a tak plněji zakoušeli,
že se na nás uskutečňuje spása.

Nejsvětější srdce Ježíšovo, v tebe důvěřuji.

Na této a předchozí stránce jsou fotografie z výtvarného sympozia v Zásnukách.

Program poutí v Roce Božího milosrdenství 2015/2016, téma - Ctnosti

1. Dolní Chvatliny 5. 12. 2015

- pouť ze Zásduk v 5:00, příchod poutníků v 6:30
- v 7:00 rorátní mše sv. v kostele sv. Petra a Pavla
- téma: Víra
- patroni: pěvecký sbor Sono Apparsi

2. Zásuky 13. 2. 2016

- pouť z Drahotovic ve 12:00, příchod poutníků ve 13:30
- ve 14:00 vernisáž výstavy „Uvnitř a vně“
- mše sv. v 16:30 v kostele Stigmatizace sv. Františka
- téma: Zdrženlivost
- patroni: Katedra výtvarné výchovy Pedagogické fakulty České Budějovice

3. Žižov 9. 4. 2016

- pouť z Uhlířských Janovic v 8:00, příchod poutníků v 9:30
- mše sv. v 10:00 v kostele sv. Mikuláše
- téma: Jednoduchost
- patroni: zvonáři

4. Hodkov 7. 5. 2016

- pouť ze Zbraslavic v 15:30, příchod poutníků v 17:30
- mše sv. v 18:00 v kostele sv. Václava
- téma: Nevinnost
- patroni: manželé Šafaříkovi

5. Sudějov 30. 7. 2016

- pouť ze Zásduk v 5:30, příchod poutníků v 9:30
- mše sv. v 10:00 v kostele sv. Anny
- téma: Čistota
- patroni: varhanáři

6. Petrovice 17. 9. 2016

- pouť z Losin v 13:00, příchod poutníků ve 14:30
- mše sv. v 15:00 v kostele sv. Martina
- téma: Moudrost
- patroni: obec Petrovice

7. Rašovice 29. 10. 2016

- pouť z Uhlířských Janovic v 8:00, příchod poutníků v 9:30
- mše sv. v 10:00 v kostele Nanebevzetí Panny Marie
- téma: Lásky
- patroni: chrámový sbor kostela sv. Aloise

zpracovali: Jaroslava Trojanová a P. Kamil Vrzal

foto: Zuzana Trojanová, Lenka Feldsteinová

**Děkujeme starostům všech obcí, hasičům, hudebníkům,
pěveckým sborům, dobrovolníkům, kostelníkům, zvoníkům,
varhaníkům, fotografům, tanečníkům, výtvarníkům,
studentům, pedagogům, patronům, poutníkům
a všem účastníkům...**

Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice,
Havlíčková 898, 285 04 Uhlířské Janovice,
tel.: 728 775 536, e-mail: kc.jilji@gmail.com, www.farnostjanovice.cz